

UN JOVE DEL ANY 30

Si no fos que un hom a noranta anys, a no ser que's valgui dels postissos, ja no té cabells ni dents, al comparar les costums d'avui amb les de la época del meu festeig, casi podria creure que'l temps no ha passat i qu'encare soc aquell jove que al any 30 feia tronar i ploure i duia enrenou totes les minyones del carrer de Flassaders.

1830. Letxuguinos.

Prou l'impertinent mirall, les cames tremoloses, les mans descarnades s'escarrasen en ferme entendre que des de aquella remota fetxa el món ha donat moltes voltes. L'espectacle de tot lo que'm rodeja, fidel reproducció del quadro que allavors veien els meus ulls, sembla dir-me que no ha passat res i que la Barcelona d'avui, embellida, crescuda, repintada, és la mateixa Barcelona del temps en que Ferran VII encare no tenia familia.

Que are 's vesteix d'un altre modo, ja ho sé; que les cases son més altes i els carrers més amples, no puc ignorar-ho; però en la manera de ser de la gent, en la seva vida íntima, no veig cap diferencia entre'ls homes d'avui i els que l'any 30 comensavem a pessigar-nos l'extrem del llavi per a fer-nos l'il'lusió de que ja teniem bigoti.

*
* *

Ella era filla d'un modest graner del Born i es deia Pepeta. Ben plantada, morena, ulls negres, la veia sovint i fins hi enrahonava al portal de la seva botiga; pero jo, que tan decidit solia ser amb les demás noies del barri, an ella, a pesar d'agradar-me molt, mai m'havia atrevit a tirar-li'l més petit entretoç. ¿Per qué? Ni jo mateix ho savia. Potser per aixó, per que m'agradava més que les altres.

La casualitat va fer que'l dia dels Reis d'aquell any, en la gran funció que's feia al Pí, me la trovés al meu costat. Hi havia, com de costum, una generació immensa. Sa mare estava distreta amb una coneguda, i, fos que l'obscuritat del temple em dongués valor, fos que l'ocasió ho disposés aixís, lo cert és que vaig declarar-m'hi.

No sé qué contestar-li—va dir-me ella, una mica confosa:—els joves d'avui són tan bromistes...

Aquell dia no va passar res més; però el glas estava romput, i tot l'encongiment que davant d'ella havia sentit sempre va desaparèixem com per encant.

Deu o dotze dies més tard vaig trovar-la que sortia de casa seva amb una amiga. Era una oportunitat que jo no podia deixar escapar.